

Е. Р. Едисън

ЗМИЯТА УРОБОРОС

София, 2023

E. R. Eddison
THE WORM OUROBOROS

© Издателство „Изток-Запад“, 2023

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© Васил Велчев, превод, 2023

© Деница Трифонова, оформление на корицата, 2023

ISBN 978-619-01-1285-3

Е. Р. ЕДИСЪН

ЗМИЯТА УРОБОРОС

Превод от английски
Васил Велчев

*Посвещавам тази книга на У. Г. Е. и моите приятели К. Х. и Г. К. Л. М.
Това не е алегория, нито басня,
а история, която трябва да се чете за удоволствие.*

Е. Р. Е.
9 януари 1922 г.

СЪДЪРЖАНИЕ

Въведение	7
I. Замъкът на лорд Джус	11
II. Битката за Демонландия.....	21
III. Червения Фолиот	31
IV. Магьосничество в Желязната кула	43
V. Посланието на крал Горайс	55
VI. Ноктите на Вещицландия.....	61
VII. Гости на краля в Карсе	67
VIII. Първи поход до Импландия.....	87
IX. Хълмовете Салапанта.....	97
X. Пограничието на Моруна.....	109
XI. Крепостта Ешграр Ого	115
XII. Коцра Пиврарха.....	127
XIII. Коцра Белорн	147
XIV. Езерото Равари.....	157
XV. Кралица Презмира	165
XVI. Мисията на лейди Срива.....	173
XVII. Кралят пуска своя сокол	183
XVIII. Убийството на Галандус от Корсус	193
XIX. Тремнирската пропаст	203
XX. Крал Кориниус	213
XXI. Преговорите пред Кротеринг	219
XXII. Ауруат и Двуречието	223
XXIII. Предсказанието на Ишнаин Немартра започва да се сбъдва.....	233
XXIV. Крал в Кротеринг.....	239
XXV. Лорд Гро и лейди Мевриан	249
XXVI. Битката на Кротерингския склон.....	259
XXVII. Вторият поход до Импландия	273
XXVIII. Зора Рах нам Псарион.....	285
XXIX. Флотът в Муелве.....	293
XXX. Новини от Меликафказ	295
XXXI. Демоните пред Карсе	305
XXXII. Гибелта на всички лордове на Вещицландия	321
XXXIII. Кралица Софонисба в Гейлинг	333
Резюме с дати	347

Честния Томас полегна на брега
феите да наблюдава.
И там той светла дама видя
да язди към една дъбрава.

С риза от сиво-зелена коприна
и мантия от фино кадифе.
И звънтяха в конската грива
камбанки петдесет и две.

Честния Томас шапката сне
и падна пред нея на колене:
О, Мария, кралице на небесата,
ти нямаш равна на земята.

О, не, Томас, взе тя да отрича,
не се наричам така,
но на елфите съм кралица
и точно при теб съм дошла.

Свири ми, Томас, и пей,
и после ела със мен,
но да ме целунеш не смей,
че ще те хвана в плен.

Рече Том: за добро или зло
от нищо не се боя.
И под голямо дърво
я целуна в розовите уста.*

* „Томас Стихоплетеца“ (*Thomas Rymer*) – шотландска народна балада от XVIII в., посветена на шотландския бард от XIII в. Томас Лермънт, известен също като Честния Томас. (Всички бележки под линия, без изрично упоменатите, са на преводача.)

ВЪВЕДЕНИЕ

Имаше някога един човек на име Лесингам, който живееше в Уосдейл, в стара ниска къщурка наред стара сива градина с цъфтящи тисове, които в своята младост бяха видели нашествието на викингите в Коупланд. По краищата на градината цъфтяха лилии, рози и ралица, а в лехите пред верандата – бегонии с цветове, големи като чинии: червени, бели, розови и лимонени. По стените пълзяха увивни рози, орлови нокти, клематис и латинки. Навсякъде около градината растяха дебели дървета, с изключение на северозапад, където се откриваше гледка към самотно езеро и високите планини отвъд него: Гейбъл, издигащ скалистата си глава към небето иззад правите и чисти очертания на Сипеите.

Студени дълги сенки се протягаха към тенискорта. Въздухът беше златист. На дърветата гукаха гълъби; две чинки си играеха на близкия кол на мрежата; по пътеката тичаше малка стърчиопашка. През френския прозорец, отворен към градината, се виждаше тъмна трапезария, облицована със старо дъбово дърво, и якобинска маса с вази с цветя, сребърни прибори, стъклени чаши и уеджудски купи с плодове: сливи, праскови и зелено мускатово грозде. Лесингам лежеше в хамака и през синия дим на следобедната си цигара гледаше към розите *Gloire de Dijon*, струпани около прозореца на спалнята. Държеше в дланта си ръката ѝ. Това беше техният дом.

– Дали да не довършим главата за Нял? – попита тя.

Взе тежкия том с избеляла зелена корица и зачете:

– „Той излезе от дома си в една неделна нощ девет седмици преди зимата и чу силен грохот – толкова силен, че му се стори, че и небето, и земята се тресат. Погледна на запад и видя огнен пръстен, а в него – човек на сив кон. Този човек яздеше с всички сили и прелетя бързо край него. В ръката си държеше пламтяща главня и профуча толкова близо, че лицето му се видя добре. Беше черен като катран и запя с мощен глас:

*Яздя бързоногия жребец
с хълбок, изпъстрен от скреж.
Дъжд от гривата му капе,
със силата си е готов да навреди.
Краищата му припламват,
жлъч в средата му гори.
Така се справя с кроежите на Флоси,
като пламтяща факла лети.
Така се справя с кроежите на Флоси,
като пламтяща факла лети.*

Тогава му се стори, че човекът хвърли главнята на изток, където имаше планини, и там се разрази такъв пожар, че от огъня планините не можеха да се видят. Стори му се също, че човекът продължи да язди на изток сред пламъците, докато не се изгуби в тях.

После той се прибра и си легна, и лежа дълго безчувствен, преди отново да дойде на себе си. Помнеше всичко, което се бе случило, и го разказа на баща си, а той му нареди да го разкаже и на Хялти, сина на Скеги. Така че той отиде и го разказа на Хялти, а Хялти му каза, че е видял „язденето на Вълка“, след което винаги се случва нещо важно.“*

Известно време полежаха безмълвни, после Лесингам внезапно каза:

– Имаш ли нещо против нощес да спим в източното крило?

– В Стаята на лотосите?

– Да.

– Мързи ме тази вечер, скъпи – отговори тя.

– Имаш ли нещо против да отида сам в такъв случай? Ще се върна за закуска. Бих искал дамата ми да дойде с мен, но можем да отидем пак, когато луната се смали. Моето коте няма да го е страх, нали?

– Не! – отвърна тя през смях. Но очите ѝ леко се разшириха. Пръстите ѝ започнаха да си играят с верижката на часовника ѝ. – Бих предпочела – заговори след малко – да отидеш по-късно и да ме вземеш със себе си. Все пак всичко е толкова странно: и къщата, и останалото; и това ми харесва. Пък и пътуването в Стаята на лотосите е дълго и понякога отнема години, въпреки че ще е приключило до следващата сутрин. Бих предпочела да отидем заедно. Тогава, ако се случи нещо, и двамата ще бъдем свършени, но това няма да има голямо значение, нали?

– Двамата ще бъдем какво? – попита Лесингам. – Боя се, че има какво да се желае от изказа ти.

– Е, ти си ме учил! – заяви тя и двамата се разсмяха.

Останаха там, докато сенките плъзнаха по корта и по дърветата, а високите каменни рамене на планините пламнаха в червено под вечерните лъчи.

– Да се поразходим по склона, ако искаш – каза той, – тази нощ Меркурий ще се вижда. Можем да му хвърлим поглед веднага след залеза.

* Из „Сага за Нял“, една от историите в „Исландски саги“ – сборник исландски легенди от XIII–XIV в.

Малко по-късно, застанали на склона под ловуващите прилепи, те гледаха бледата планета, която се бе показала ниско на запад между залеза и мрака.

– Тази вечер Меркурий сякаш ме зове, Мери – рече Лесингам. – Не мисля, че мога да спя другаде, освен в Стаята на лотосите.

Ръката ѝ се вкопчи в неговата.

– Меркурий? – попита тя. – Това е друг свят. Той е твърде далеч.

Лесингам се усмихна и каза:

– Нищо не е твърде далеч.

Когато сенките се сгъстиха, те се върнаха обратно. Докато стояха в мрака под арката, водеща от склона към градината, от къщата се разнесоха меките тонове на спинет. Тя вдигна пръст.

– Слушай! – рече. – Дъщеря ти свири „Les Barricades“.

Постояха и послушаха.

– Тя обича да свири – прошепна той. – Радвам се, че я научихме да свири. – След малко добави: – „Les Barricades Mystérieuses“*. Какво е вдъхновило Купрен да му даде такова очарователно име? Само ти и аз знаем какво означава всъщност. „Les Barricades Mystérieuses“.

* * *

През тази нощ Лесингам легна сам в Стаята на лотосите. Прозорците гледаха на изток, към спящата гора и дремещите голи склонове на Главата на Илгил. Спеше спокойно и дълбоко, защото това беше Следобедният дом и Домът на покоя.

Но в мъртвата и дълбока нощ, когато чезнещата луна увисна над раменете на планината, той внезапно се събуди. Сребърните лъчи, проникващи през прозореца, осветиха силует, кацнал в долния край на леглото: малка черна птица с кръгла глава, къс клюн, дълги, заострени криле и очи, сияещи като две звезди.

– Време е – каза птицата.

Лесингам стана и се загърна в широкия плащ, който лежеше на стола до леглото.

– Готов съм, мой малък бързолет – рече той.

Защото това беше Домът на желанията на сърцето.

Очите на бързолета сякаш изпълниха цялата стая със звездна светлина. Това беше стара стая с лотоси, изрязани по панелите на ламперията, по леглото и столовете, по гредите на тавана – лотоси, които сега се полюшваха на светлината като водни лилии в ленив поток. Лесингам се приближи до прозореца и малкият бързолет кацна на рамото му. От външната страна на прозореца го чакаше колесница с цвета на лунния ореол; тя висеше във въздуха, а в нея беше впрегнат странен жребец. Кон, но с орлови криле, с пернати предни крака и орлови нокти вместо копита. Лесингам се качи в колесницата, а малкият бързолет се настани на коленете му.

Дивият жребец размаха шумно криле и се устреми към небето. Нощта наоколо беше като бълбукането на мехурчета в ушите на гмуркач, потапящ се в дълбок басейн под планински водопад. Скоростта поглъщаше времето;

* „Тайнствените барикади“ – кратко рондо за клавесин от Франсоа Купрен.

светът се въртеше; в промеждутъка между две вдишвания странният кон разпери широко дъгоцветните си криле и се спусна в нощта към огромен остров, дремещ наред слящо море, заобиколен от по-дребни острови: страна на каменисти планини, хълмисти пасбища и много езера, сияещи под лунната светлина.

Приземиха се пред порта, увенчана със златни лъвове. Лесингам слезе от колесницата и малкият черен бързолет закръжи над главата му, а после полетя над тисовата алея, започваща от портата. Като насън, той тръгна по нея.

I

ЗАМЪКЪТ НА ЛОРД ПЪЖУС

*За редките красоти, радващи окото във високата тронна зала,
а също и за качества и достойнствата на лордовете
на Демонландия, за делегацията, изпратена им от крал Горайс XI,
и за техния отговор до него.*

Източните звезди избледняваха на разсъмване, докато Лесингам следваше своя водач по обраслата с трева пътека под сенчестата редица ирландски тисове, наредени в тъмнината като тайнствени войници. Тревата се къпеше в нощната роса, а големите бели лилии, спящи в сенките под тисовете, насищаха въздуха на градината с благоухание. Лесингам не чувстваше допира на земята под краката си, а когато протегна ръка, за да докосне едно от дърветата, дланта му премина през клоните и листата, сякаш те бяха нематериални като лунните лъчи.

Малкият бързолет кацна на рамото му и се засмя в ухото му:

– Дете на Земята – каза той, – да не помисли, че сме в страната на сънищата?

Лесингам не отговори и птицата продължи:

– Това не е сън. Ти си първият човешки син, попаднал на Меркурий, където двамата с теб ще пътешествавате насам-натам цял сезон, за да ти покажат земите и океаните, горите, равнините и древните планини, градовете и дворците на този свят, както и делата на неговите обитатели. Но тук ти няма да можеш нито да пипнеш нещо, нито да накараш местните да те забележат, дори да крещиш с пълно гърло. Двамата с теб ще бъдем като два бродещи съня – неуловими и невидими.

Стигнаха до мраморните стъпала, водещи до площадката пред голямата порта на замъка.

– Не е нужно да я отворят за нас – обясни бързолетът, докато минаваха под мрака на древния портал, в който се криеха странни механизми, и през масивните греди на богато обкованата със сребро порта, за да се озоват във вътрешния двор.

– Отиваме във високата тронна зала, там ще почакаме малко. Утрото вече докосва небесата, скоро замъкът ще гъмжи от народ, защото в Демонландия не се залежават дълго, след като започне денят. Знай, дете на Земята, че тази страна е Демонландия, а този замък е замъкът на лорд Джус и денят, който сега изгрява, е неговият рожден ден, в който демоните се събират на голямо празненство в замъка, за да почетат Джус и неговите братя Спитфайър и Голдри Блушко; те, а по-рано и техните бащи, властват от незапомнени времена над всички демони в Демонландия.

Докато птичката говореше, първите ниски лъчи на слънцето пронизаха като копия източните прозорци и свежестта на утрото задиша и засия в тази висока зала, прогонвайки синкавите мрачни сенки на отиващата си нощ от ъглите и нишите, и от гредите на сводестия таван. Със сигурност нито един властелин на Земята – нито великият цар Крез, нито Минос в неговия дворец в Крит, нито фараоните, нито царица Семирамида, нито всички царе на Вавилон и Ниневия – не е имал толкова разкошна тронна зала, колкото лордовете на Демонландия. Стените и колоните бяха от снежнобял мрамор, в жилите на който имаше дребни скъпоценни камъни: рубини, корали, гранати и розови топази. Седем колони от всяка страна поддържаха сенчестия купол на покрива; опорите и гредите на покрива бяха от злато и чудновато гравирани, а самият покрив беше от седеф. Зад колоните на западната стена имаше седем картини, окачени срещу седемте широки прозореца на източната стена. В края на залата на подиум стояха три трона с подлакътници във формата на златни хипогрифи с разперени криле, а корпусът на всеки от троновете беше изсечен от скъпоценен камък с гигантски размери: на левия трон – от черен опал, проблясващ със стоманеносин огън, на средния – от огнен опал с цвета на горящ въглен, а на десния – от александрит, лилав като вино през нощта, но зелен като морето през деня. Зад троновете имаше наредени в полукръг още десет колони, поддържащи златен навес. От единия до другия край на залата се точеха пейки от кедр, инкрустирани с корал и слонова кост; такива бяха и масите пред пейките. Подът на залата беше покрит с мозайка от мрамор и зелен турмалин, а на всеки квадрат турмалин имаше резбовано изображение на морско животно: делфин, змиорка, морска котка, съомга, тон, сепия и други чудеса на дълбините. Зад троновете висяха драперии с избродирани цветя: ведрици, лъвска уста и други от този род. Под прозорците пък имаше скулптури на птици, зверове и влечуги.

Но най-голямото чудо в тази зала беше, че капителите на всяка една от двайсет и четири колони представляваха единични скъпоценни камъни, изсечени от ръката на някогашен скулптор във формата на живи фигури на чудовища: тук имаше харпия с отворена за вик уста, толкова изкусно издялана от нефрит с цвят охра, че беше чудно, че не се чува викът ѝ; имаше и летяща виверна от виненожълт топаз; рубинен базилик; циклоп от сапфир с цвета на лунни лъчи, от чието единствено око струеше звездна светлина; саламандри, морски сирени, горски диваци, левиатани... до един изработени от съвършени скъпоценни камъни с размери, трикратно по-големи от едно човешко тяло – тъмнокадифен сапфир, хризолит, берил, аметист и жълт циркон, наподобяващ прозрачно злато.

Залата се осветяваше от седем червени скъпоценни камъка с големината на тикви, висящи по дължината ѝ, и девет светли лунни камъка, сложени на сребърни пиедестали между колоните на подиума. Тези скъпоценни камъни денем попиваха слънчевата светлина, а през тъмните часове я отдаваха с розово сияние и меко излъчване, като лунен блясък. И още едно чудо – долната страна на навеса над троновите беше инкрустирана с лапис лазули и в този подобен на небосвод купол горяха дванайсетте знака на зодиака, като всяка звезда беше диамант, сияещ със своя собствена светлина.

* * *

Народът започна да се стича в замъка и в тронната зала се появило множество слуги с метли, четки и парцали, за да метат, лъскаят и полират златото и скъпоценностите. Те бяха пъргави, с енергична походка, с чиста кожа и светли коси. На главите им растяха рогца. Когато приключиха работата си, те се оттеглиха и тронната зала започна да се пълни с гости. Радостно беше да се види този движещ се лабиринт от кадифе, кожи, изящни бродерии и облекла от памук и коприна, дантели, дипли, красиви верижки и златни огърлици; този блясък на скъпоценностите и оръжията, тези поклащащи се пера, които демоните носеха в косите си, донякъде прикриващи рогцата, растящи на главите им. Някои седяха на пейки, наведени над полираните маси, други бродеха по лъскавия под. Тук-там сред тях имаше и жени, толкова прекрасни, че ти се приискава да кажеш: тази със сигурност е светлоликата Елена; онази е аркадската Атланта; това е Фрина, която е вдъхновила скулптора Праксител за създаването на Афродита; онова там е Таис, заради която Александър Велики е изгорил Персеполис като свещ само за да задоволи капризите ѝ; а тази – тази е била похищена от Тъмния бог от цъфтящите полета на Ена, за бъде направена кралица на мъртвите.

В този момент в далечния край на залата започна раздвижване и Лесингам видя разкошно облечен демон с внушително телосложение и аристократична осанка. Лицето му беше румено и леко луничаво, челото широко, а очите му – спокойни и сини като морето. Гъстата му светлокестенява брада беше разделена на две и праметната назад и нагоре през раменете.

– Кажете ми, мой малък бързолет – попита Лесингам, – това лорд Джус ли е?

– Това не е лорд Джус – отвърна птицата, – този далеч не е толкова почитан. Лордът, когото виждаш, е Воле, който живее в подножието на Картадза, при соленото море. Той е велик морски капитан, който служеше на каузата на Демонландия и на целия останал свят в неотдавнашните войни срещу гулите. Но погледни пак към вратата, където, заобиколен от приятелите си, стои висок и леко прегърбен мъж със сребърни доспехи и старо копринено наметало с цвета на потъмняло злато; чертите на лицето му наподобяват тези на Воле, но е мургав, с щръкнали черни мустаци.

– Виждам го – каза Лесингам. – Значи това е лорд Джус!

– И той не е – отвърна бързолетът. – Това е Виз, брат на Воле. Той е най-богатият от всички демони, ако не броим тримата братя и лорд Брандох Даха.

– А кой е този? – попита Лесингам, като посочи едного с лека и жива походка и весел поглед, който в този момент се приближи към Воле и започна разговор с него. Лицето му беше красиво, само носът му бе малко дълъг и остър; беше енергичен, корав и изпълнен с жизненост и жизнерадост.

– Този, когото зърна – отвърна птицата, – е лорд Зиг, прославеният укротител на коне. Много обичан сред демоните заради веселия си нрав, но и заради силата си, когато поведе своята кавалерия срещу врага.

Воле отметна брадата си и гръмко се разсмя на някаква шега, която Зиг прошепна в ухото му, и Лесингам се наведе напред с надеждата да долови за какво се говори. Думите потънаха в глъчката на тълпата, но той забеляза как драпериите зад подиума с високите тронове за миг се раздвижиха и някой влезе в залата с величествена походка. Движенията му бяха изящни като на пробудил се от сън хищник, докато поздравяваше с ленива грациозност многобройните си приятели, приветстващи появата му. Този лорд беше висок и с деликатното телосложение на девойка. Туниката му с цвят на дива роза беше копринена, със златна бродерия, изобразяваща цветя и мълнии. На пръстите на лявата му ръка и на златните гривни на китките му блестяха скъпоценни камъни, каквито имаше и по лентата, прихванала златистите къдрици на косите му, украсени с пера на кралска райска птица. Рогцата му бяха окичени с жълт минзухар и инкрустирани със златни филиграни. Ботушите му бяха общити със злато, а на колана му висеше меч с тънко острие, на чиято ръкохватка имаше берили и черни диаманти. Фигурата и външността му бяха странно изящни и крехки, но под тях прозираше някаква дремеща сила: така изглежда отдалеч покритият със сняг планински връх под червените лъчи на утринното слънце. Беше приятно да се гледат девически меките черти на лицето му и изражението му на лека меланхолия, примесена с надменност, но от време на време в очите му проблясваше искра и край устните под извитите мустаци се очертаваха линии на сурова решителност.

– Най-накрая! – промърмори Лесингам. – Най-накрая лорд Джус!

– Не мога да те виня за това упорство – рече бързолетът, – защото очите ти не са виждали достатъчно благородници. Ала този също не е Джус, а лорд Брандох Даха, на когото се подчинява цяла Демонландия на запад от Шалгрет и Стропардън: богатите лозя на Кротеринг, обширните пасбища на Файлзе и всичките западни острови с техните планински крепости. Но не си мисли, че ръката му е слаба или куражът му в битките подлежи на съмнение само защото обича коприната и скъпоценностите като някоя кралица и е фин и изящен като сребриста бреза. В продължение на много години лорд Брандох Даха бе смятан за третия по сила воин на Меркурий след Голдри Блушко и Горайс Х от Вещицландия. Но победи в двубой Горайс преди девет години, когато вещиците грабеха в Гоблинландия и когато той поведе петстотин и осемдесет демони на помощ на Гасларк, краля на онази страна. И сега никой не може да се сравнява с него по воинско майсторство, освен може би само Голдри.

– Но виж – продължи птицата, щом зазвуча сладка и дива музика и гостите се обърнаха към подиума, а драпериите отзад се разделиха, – най-накрая тримата владетели на Демонландия! Свири нежно, музико, усмихвайте се, орисници,

в този празничен ден! Радост и мирни дни да настъпят на този свят и в Демонландия! Обърни внимание първо на онзи, който пристъпва величествено в средата с туника от маслинозелено кадифе, украсена с приспособления с тайнствено значение и обшита със злато и хризолитени мъниста. Виж как проблясват със злато и кехлибар ботушите на яките му прасци. Погледни тъмното наметало, украсено със злато и поръбено с кървавочервена коприна – магически плащ, изработен от силфите в незапомнени времена, който носи добър късмет на собственика си, правейки го сърцат и безстрашен. Погледни собственика на наметалото, прекрасното му лице, виолетовия пламък в очите му, мрачната топлота на усмивката му, която е като есенна гора по залез-слънце. Това е лорд Джус, владетелят на този древен замък, когото почитат в Демонландия повече от всеки друг. Той е вещ в изкуството на магията, но не използва това изкуство, защото то изтощава жизнената сила, а и не приляга на един демон да се осланя на него повече, отколкото на собствената си сила и разум.

Сега насочи погледа си към мъжа отляво на Джус, който е по-нисък, но може би с по-здраво телосложение, облечен е в черна коприна, проблясваща в златно при всяко негово движение, а русата му коса е увенчана с перата на черен орел. Лицето му е диво и страстно като на морски орел, очите му хвърлят остри като копия погледи изпод гъстите вежди, а от разширените ноздри излизат бледи пламъчета като блуждаещи огънове. Това е лорд Спитфайър, непобедим в битките.

И най-накрая погледни лорда отдясно на Джус, който се извисява над тълпата като Херкулес, но стъпва леко като теленце. Когато се движи, мускулите и сухожилията се издуват под кожата му с цвят на слонова кост; наметалото му от златна тъкан е осеяно със скъпоценни камъни; в туниката му от черна коприна са вшити рубини, а между тях са избродирани червени сърца. Над раменете му се подава дръжката на двуръчен меч и в главичката на ефеса му е вграден огромен рубин с формата на сърце, защото сърцето е негов символ и герб. С този меч, изработен от елфите, той е сразил морско чудовище; подвигът му е изобразен на една от картините на стената. Той има благородническа външност подобно на брат си Джус, но косите му са по-тъмни, лицето по-румено, а скулите – по-широки. Разгледай го добре, защото очите ти никога няма да зърнат по-велик боец от лорд Голдри Блушко, предводителят на войската на Демонландия.

* * *

Ето че приветствията стихнаха, тоновете на лютните и флейтите се изгубиха под сенчестия свод на тавана, виночерпците напълниха с отлежало вино огромните скъпоценни камъни, издялани във формата на чаши, и демоните вдигнаха наздравица за рождения ден на лорд Джус. Сега вече те бяха готови да се разделят на двойки и тройки и да тръгнат по парковете да търсят развлечения: някои да се разходят до прекрасните градини и рибарници наоколо, други да ловуват диви животни по гористите хълмове, а трети да играят тенис, да яздят или да участват във военни съревнования. Така можеха да прекарат целия ден в наслаждения и безгрижни занимания и после да се

върнат да пируват – да ядат и пият и да се забавляват в тронната зала до късно през нощта.

Но когато вече се канеха да тръгнат, отвън се разнесоха звуците на тръба, три резки ноти.

– Кой ни разваля удоволствието? – обади се Спитфайър. – Тръбата звучи само при приближаването на чуждоземци. Усещам с цялата си душа, че някой разбойник е дошъл в Гейлинг, за да донесе неприятности и да ни помрачи празничния ден.

– Не предвещавай напразно беди – отвърна Джус. – Който и да е това, ще уредим работата и ще се върнем към празнуването. Някой да изтича до портата и да го доведе.

Един от слугите изтича, но скоро се върна и каза:

– Господарю, това е пратеник от Вещицландия със свитата си. Корабът им е акостирал в Обзорния пристан по мръкване. Те са пренощували на борда, а на сутринта вашите войници са ги ескортирали до Гейлинг. Пратеникът настоява за спеша аудиенция.

– От Вещицландия казваш? – рече Джус. – Такъв дим обикновено предвещава пожар.

– Трябва ли да го приемаме по време на празника ни? – попита Спитфайър. – Ще е жалко, ако ни отрови веселбата.

Голдри се разсмя и каза:

– Кого ли е изпратил тук? Ласкус, не мислите ли? За да се помири отново с нас след онзи долен номер, който ни изигра при Картадза, когато вероломно не удържа на дадената дума.

– Ти видя ли посланика? – попита Джус слугата. – Кой е той?

– Господарю – отвърна онзи, – лицето му ми се стори странно. Той е дребен и – ако Ваше Височество позволи да го кажа – не прилича на нито един от великите лордове на Вещицландия, които съм виждал. Колкото и богати и разкошни да са дрехите му, прилича по-скоро на фалшив скъпоценен камък в скъпа опаковка.

– Е – рече Джус, – чакането не подслажда онова, което е кисело. Нека посланикът влезе.

Той седна на трона по средата на подиума, Голдри се настани на десния трон от черен опал, а Спитфайър – на левия, от александрит. Останалите лордове на Демонландия също се качиха на подиума, а по-малко знатните гости се струпаха около пейките и полираните маси. Междувременно вратата със сребърни панти се отвори и посланикът изящно и тържествено пристъпи върху лъскавия под от мрамор и зелен турмалин.

– Какъв е този противен тип? – прошепна лорд Голдри, като се наведе към ухото на брат си. – Косматите му ръце стигат до коленете. И се тътри като куцо магаре.

– Не ми харесва гнусната физиономия на този посланик – рече лорд Зиг. – Носът му е сплескан като къс глина. И гръм да ме удари, ако горната му устна не показва, че е рядко надут празнословец. Ако беше с още един пръст по-издадена, би могъл да я пъхне в яката си, за да сгрыва брадичката му в зимните нощи.

– Не ми харесва миризмата на този посланик – заяви лорд Брандох Даха. И изпрати хора да донесат кандилници и съдове с лавандула и розова вода, а също така нареди да отворят кристалните прозорци, за да пуснат вътре небесния бриз, който да докара свежест.

След като пресече лъскавия под, посланикът се спря пред лордовете на Демонландия, седнали на високите тронове между златните хипогрифи. Беше облечен в дълга мантия от алено кадифе с избродирани със златна нишка хермелини, раци, мокрици и стоножки. Главата му беше покрита с шапка от черно кадифе с пауново перо, закрепено със сребърна брошка. Съпроводен от своята свита и от прислугата си и облегнат на златен жезъл, той с хриплив глас изрече посланието си:

– Джус, Голдри и Спитфайър, и вие, останалите демони, идвам тук като посланик на Горайс XI, славният крал на Вещицландия, лорд и велик херцог на Бютни и Естремерин, военачалник на Шулан, Трамне, Мингос и Пермио, върховен пазител на Есамоските покрайнини, велик херцог на Трейс, върховен крал на Бещрия и Нервия и принц на Ар, велик лорд на Оджерия, Малтраени, Балтари и Торибия, а също така владетел на много други страни, най-прочутият и най-великият, чието могъщество и слава се простират над целия свят и чието име ще пребъде в паметта на всички следващи поколения. Първото, за което настоявам пред вас, е да почетете свещената ми служба на кралски посланик, както е прието сред всички народи и владетели, с изключение на най-варварските.

– Говори и не се бой – отвърна Джус. – Твоята защита е мой дълг. На който винаги съм се подчинявал, независимо дали става въпрос за вещиците, или за някакви други варвари.

Посланикът нацупи устни и заплашително наклони глава, после се отпусна, усмихна се, показвайки редица неравни зъби, и продължи:

– Това са думите на крал Горайс, великия и славния, които ми е поръчано да ви предам, без да прибавям или пропускам нищо: „Известно ми е, че не са ми се заклели във вярност жителите на моята провинция Демонландия...“

Сред гостите се разнесе шум като от вдигнати от внезапен порив на вятъра сухи листа. Лорд Спитфайър, неспособен да сдържи гнева си, скочи на крака и хвана дръжката на мечта си, сякаш се канеше да съсече посланика.

– Провинция? – извика той. – Нима демоните не са свободен народ? Ще търпим ли обиди от този изпратен от Вещицландия роб, и то в нашия собствен замък?

През залата премина ропот, някои наставаха от местата си. Посланикът сви глава между раменете си като костенурка, оголи зъби и запримигва с малките си очи. Но лорд Брандох Даха докосна ръката на Спитфайър и рече:

– Пратеникът не е довършил посланието си, братовчедо, а ти го изплаши. Имай търпение и не разваляй комедията. Ще намерим как да отговорим на крал Горайс; имаме и мечове, ако предпочита тях. Но нека не допускаме да се говори, че едно просташко съобщение може да ни накара да забравим за изконната си учтивост към посланиците и глашатаите.

Лорд Даха изрече тези думи с ленив, полуподигравателен тон, уж само за да се включи небрежно в диалога, но достатъчно високо, та да

го чуят всички. Мърморенето утихна и Спитфайър се обърна към посланика:

– Добре, гневът ми попремина. Изпълни поръчението си спокойно, защото не ти си отговорен за думите си, а този, който те е изпратил.

– На този, чийто смирен глашатай съм – отговори посланикът, посъбрал кураж, – не му липсват нито воля, нито сила да отмъсти за всяко зло, причинено на слугите му. Ето какво още каза кралят: „... затова ви приканвам и ви заповядвам, Джус, Спитфайър и Голдри Блушко, по най-бързия начин да дойдете при мен във Вещицландия, в моята крепост Карсе, и покорно да ми целунете краката, за да покажете на целия свят, че аз съм ваш повелител и крал, и законен владетел на цяла Демонландия.“

Лорд Джус слушаше пратеника неподвижно и съсредоточено, облегал назад в трона и положил ръце върху извитите вратове на хипогрифите. Голдри, презрително усмихнат, опипваше разсеяно ефеса на огромния си меч. А Спитфайър беше напрегнат и сърдит и от ноздрите му с прашене излизаха искри.

– Това ли е всичко, което имаше да казваш? – попита Джус.

– Да – отвърна посланикът.

– Ще получиш своя отговор – рече лордът. – А докато ние се съвещаваме, яж и пий. – И направи знак на виночерпеца да налее на посланика прозрачно вино. Но пратеникът се извини, като каза, че не е жаден и че на кораба му има запаси от храна и вино, които трябва да са достатъчни за него и свитата му.

Тогава се обади лорд Спитфайър:

– Нищо чудно, че изчадието от Вещицландия се бои от отрова в чашата. На онези, които прибягват до подобна низост по отношение на враговете си – като Корсус, който погуби Реседор от Гоблинландия с отровна напитка, – коленете им треперят от страх да не ги сполети същата участ. – С тези думи той хвана чашата и я пресуши на един дъх, след което я разби на парчета върху мраморния под пред посланика.

После лордовете на Демонландия се изправиха на крака и се оттеглиха в едно скрито зад драпериите помещение, за да обсъдят отговора си до Горайс, краля на Вещицландия.

Когато останаха насаме, Спитфайър рече:

– Нима трябва да понасяме срама от това кралят да ни унижава и да ни се подиграва? Не можеше ли да изпрати за посланик някой от синовете на Корунд или Корсус вместо най-противния от своите слуги – някакво ломотещо джудже, което е способно само да бърбори глупости и така да ги развлича по време на пировете им, когато са се натряскали като свине?

Лорд Джус се усмихна презрително.

– Във Вещицландия са постъпили мъдро и предвидливо – каза той, – като са избрали този момент да предприемат нещо срещу нас. Те знаят, че трийсет и три от нашите най-добри кораби потънаха в пролива Картадза в битката с гулите и че ни останаха само четиринайсет. Сега, когато гулите са изстребени до крак и на заплахата, надвиснала над целия свят, е сложен край само и единствено благодарение на мечовете и на огромната храброст на демоните, тези наши доскорошни уж приятели сметнаха, че е подходящ момент да ни нападнат. Нима на вещиците не им остана мощният флот, който избяга в самото начало на бит-

ката против гулите, като ни остави да се оправяме сами? И сега те са се решили на ново предателство, внезапно обръщайки се срещу нас, когато сме в неблагоприятна ситуация. Защото кралят много добре знае, че сега не можем да изпратим войска във Вещицландия или да направим нещо друго против волята му, и че ще ни се наложи дълги месеци да строим нови кораби. А той несъмнено има струпани в Тенемос въоръжени сили, които е готов да хвърли срещу нас, когато получи отговора, който знае, че ще му пратим.

– Тогава нека да чакаме спокойно – каза Голдри – и да точим мечовете си, а той нека прати армията си през соленото море. Нито един вещицландец, стъпил на бреговете на Демонландия, няма да си отиде, без да остави тук кръвта и костите си, за да натори нашите ниви и лозя.

– А още по-добре – рече Спитфайър – е да задържим този мерзавец и да излезем в морето още днес с всичките четиринайсет кораба, които ни останаха. Можем да изненадаме Вещицландия, да ударим крепостта Карсе, да я разграбим, а краля да хвърлим на враните, за да разбере веднъж завинаги колко бързо отговаряме на провокации. Това е моят съвет.

– Не – отвърна Джус. – Няма да го нападнем в съня му. Бъди сигурен, че корабите му са в пълна готовност и дебнат в морето на Вещицландия, очаквайки всяка прибързана атака. Би било глупаво да си пъхаме главата в примката, но няма да донесем много слава на Демонландия и ако изчакаме идването му тук. Моят замисъл е следният: ще предизвикам Горайс на дуел и ще му предложи да оставим на съдбата да разреши този спор.

– Добър замисъл, стига да може да бъде осъществен – каза Голдри. – Но той никога няма да се осмели да излезе на въоръжен двубой с теб или с някой от нас. Все пак си струва да се опита. Нима Горайс не е могъщ борец? Нима дворецът му в Карсе не е украсен с черепите и костите на деветдесет и девет велики борци, които е победил и убил в подобни съревнования? Той си е навирил носа до небето и се говори, че е опечален, че толкова дълго никой не се осмелява да се бори с него, защото жадува за стотната си победа. Но ще се провали срещу мен!

Това предложение се стори добро на всички. Затова, след като поговориха още и решиха какво да правят, лордовете на Демонландия с леко сърце се върнаха във величествената тронна зала. Там лорд Джус каза:

– Демони, вие всички чухте самонадеяните и безсрамни думи, които кралят на Вещицландия изрече чрез устата на този пратеник. И ето го нашия отговор, който ще даде моят брат, лорд Голдри Блушко: нареждаме ти, посланико, да го предадеш правдиво, без да прибавяш или пропусках нито една дума.

И лорд Голдри заговори:

– Ние, лордовете на Демонландия, крайно те презираме, Горайс XI, най-великият от страхливците, защото ти подло избяга и ни остави сами в морската битка против гулите, макар че се беше заклел в съюза между нас. Нашите мечове, които в тази битка сложиха край на страшното проклетие и на заплахата, надвиснала над целия свят, не са се счупили и са все така остри. По-скоро те ще се забият в червата ти – в твоите и в тези на слугите ти Корсус и Корунд, и на техните синове, и на Кориниус, и на всички останали злодеи във воднистата Вещицландия, – отколкото дори едно цветче,

растящо на скалите в Демонландия, да се подчини на властта ти. Но ако искаш да усетиш нашата мощ, аз, лорд Голдри Блушко, ти отправям това предложение: двамата с теб да се срещнем в борба до три падания на земята във владенията на Червения Фолиот, който не е нито на моя, нито на твоя страна в този конфликт. И да се закълнем, че ако те победи, демоните ще останат в мир с Вещицландия, но вещиците завинаги ще се отрекат от наглите си претенции към Демонландия. А ако победиш ти, Горайс, ще получиш славата от тази победа, а също и пълна свобода да наложиш претенциите си към нас със силата на меча си.

Така говореше лорд Голдри Блушко, застанал с цялата си гордост и великолепието под звездния навес, и гледаше тъй смръщено посланика от Вещицландия, че онзи се притесни и коленете му се разтрепериха. А Голдри повика писаря си и му нареди да запише посланието до крал Горайс с големи букви на свитък пергамент. После лордовете на Демонландия удариха своите печати върху свитъка и го дадоха на пратеника.

Посланикът го взе и побърза да се оттегли, но когато стигна до входа на тронната зала и се озова сред свитата си, далеч от лордовете на Демонландия, събра малко смелост, обърна се и каза:

– О, Голдри Блушко, прибързано предизвика на двубой ти нашия крал и това със сигурност ще доведе до твоята гибел. Защото колкото и силен да си, той е повалял такива като теб. И ще се бори не за спорта, а да отнеме живота ти и да сложи мъртвите ти кости при костите на другите деветдесет и девет воини, които е побеждавал по-рано в подобни единоборства.

При тези думи Голдри и останалите лордове страховито се навъсиха, а гостите край вратата започнаха да крещят и да ругаят вещиците, така че посланикът побърза да се отдалечи по лъскавите стълби и през двора, сякаш бягаше по тъмна горска пътека и не се осмеляваше да се обърне от страх да не види зад гърба си страховит звяр, готвещ се да го сграбчи. В бързината му се наложи да повдигне до колене краищата на кадифеното си наметало, богато извезано с раци и други пълзящи твари. Хората навън избухнаха в смях и крясъци, когато видяха дългата му и отпусната опашка, която сега беше изложена на недружелюбните им погледи.

– Макар че муцуната му е противна, има сносна опашка! – развикаха се те хорово. – Видяхте ли му опашката? Браво на Горайс, изпратил ни е маймуна за посланик!

Тълпата следваше посланика и свитата му със задружни и не особено учтиви викове по целия път от замъка Гейлинг до пристана, така че за него качването на борда на хубавия му кораб беше като сладко завръщане у дома. Корабът побърза да излезе от Обзорния пристан, заобиколи носа, разпъна платна и заплава с попътен вятър в дълбоките води на изток, към Вещицландия.

II

БИТКАТА ЗА ДЕМОНЛАНДИЯ

За поличбите, обезпокоили лорд Гро и отнасящи се до срещата между краля на Вещицландия и лорд Голдри Блушко, и за това как те се срещнаха и какъв бе резултатът от борбата им.

- Как съм могъл да заспя? – извика Лесингам. – Къде е замъкът на демоните и как напуснахме голямата тронна зала, където те се видяха с посланика?

Той стоеше на хълмисто възвишение, спускащо се към морето, и наоколо, докъдето му стигаше погледът, нямаше нито едно дърво. От три страни се виждаше блещукащата под слънчевите лъчи морска повърхност, вълнувана от свежия солен вятър, който пришпорваше безбройните облачета през безграничните въздушни простори.

– Моят хипогриф ни пренесе през пространството и времето – отговори малкият бързолет. – Зад нас останаха дни и седмици, макар на теб да ти се струва, че е минал само миг. Намираш се на островите Фолиот – земя, благоденстваща под управлението на кротък и миролюбив принц, – в деня, определен от крал Горайс за единоборството между него и лорд Голдри Блушко. Борбата между двама толкова велики бойци сигурно ще е ужасна, а изходът ѝ – неясен. Тревожно ми е на сърцето за Голдри Блушко, защото, макар да е едър, силен и непобеждаван във война, на света още не се е родил борец, който да може да се сравни с Горайс – той е толкова силен, неуморим и умел във всичките видове атака и защита, освен това е ловък, жесток и безмилостен като змия.

Там, където стояха, хълмовете бяха разсечени от спускащ се към морето пролом, над който се извисяваше дворецът на Червения Фолиот, несиметричен и нисък, с множество кули и назъбени стени, построен от добит в пролома камък, така че отдалеч беше трудно да се разграничи от заобикалящите го скали. Зад двореца се стелеше плоско и равно поле, обрасло с твърда трева. От двете страни на полето бяха разположени шатри – от северната страна беше лагерът на Вещицландия, а от южната – лагерът на демоните.

Насред полето, на шейсет крачки от всеки от двата лагера, с върбови клонки беше очертано мястото на схватката.

Единственото нещо, което помръдваше наоколо, бяха птиците, рещи се с морския вятър, и шестима воители, крачещи насам-натам около палатките на вещиците в пълно въоръжение, сякаш в очакване на битка. Носеха ризници от проблясващ бронз, бронзови бяха и коленките, и щитовете, и шлемовете им, сияещи под слънчевата светлина. Петима от тях бяха стройни голобради младежи с черни вежди и широки челюсти. Шестият, огромен като бик, се извисяваше с половин глава над тях. Годините бяха прошарили брадата му, спускаща се по могъщата гръд до железните капси на колана му, но в погледа, гласа, походката и лекотата, с която държеше тежкото си копие, имаше младежка енергия.

– Виж, чуди се и скърби – рече бързолетът, – че невинното око на деня е принудено да съзре децата на вечната нощ. Това е Корунд от Вещицландия с проклетите му синове.

„Колко пламенен политик е моят малък бързолет – помисли си Лесингам. – За него съществуват само злодеи и ангели, и нищо между тях. Но аз няма да танцувам под неговото чуруликане, ще чакам да видя как ще се развият събитията“.

Воините се разхождаха напред-назад като лъвовете в клетки, докато накрая Корунд се спря и облегнат на копието си, рече на един от синовете си:

– Отиди да намериш Гро, искам да говоря с него.

Младежът се отдалечи и веднага се върна с лорд Гро, който се движеше, сякаш се прокрадва, но беше добре сложен и с приятна външност. Носът му беше извит надолу като сърп, а очите му бяха големи и красиви като на вол, и също толкова непроницаеми. Беше слаб и жилест. Лицето му беше бледо, както и ръцете му, а дългата му черна брада, лъскава като козината на ретвивър, беше леко къдрава.

– Как е кралят? – попита Корунд.

– Няма търпение да започне схватката – отвърна Гро. – За да убие времето, играе на зарове с Кориниус. Играта не му спори.

– Ти какво мислиш за това? – попита Корунд.

– Като не му вървят заровете, ще му върви в борбата – отговори Гро.

Корунд промърмори нещо в брадата си и положи огромната си длан на рамото на лорд Гро.

– Да поговорим настрана – рече той и когато двамата останаха насаме, продължи: – Не крий нищо от мен и от синовете ми. Нима през последните четири години не ти бях като брат? Нима можеш да имаш тайни от нас?

Но Гро се усмихна тъжно и каза:

– Защо с разговори за лоши поличби да нанасям още един удар по дървото, което и без това се клати?

– Поличби! – изстена Корунд. – Те ни преследват, откакто кралят, за беда, прие предизвикателството въпреки твоя съвет, и моя, и съветите на всички знатни хора в страната. Със сигурност самите богове са го обрекли на гибел и са предопределили нашия крах и поражението ни от тези демони. Лошите поличби са против нас, о, Гро – продължи той. – Първо гарваните, които кръжаха обратно на часовниковата стрелка над замъка Карсе в същата онази нощ, когато

кралят прие предизвикателството, а ние всички бяхме пияни след пиршеството в неговите покои. После той се спъна, докато се качваше на борда на дългия кораб, който ни докара до онези острови. Сетне кривогледият виночерпец ни заля всичките с вино предната нощ. Да не говорим за проклето високомерие и самохвалство на краля. Няма нужда да изреждам повече: той е обречен. А и заровете са против него.

– О, Корунд – заговори Гро, – няма да крия от теб, че ми тежи на сърцето от надигащата се беда. Защото, докато спях през нощта, ми се присъни такъв ужасен сън, че изтръпнах от страх. В съня ми шатрата над главата ми се отвори към мрака и там блуждаеше опашата звезда, а нощта се изпълни с огнени знаци. На покрива имаше кръв, а също и по стените и върху завивките. И в съня ми проехтя вик като писък на кукумявка: „Вещицландия ще ти се изплъзне, о, кралю!“ Тогава ми се привидя, че целият свят е обхванат от пламъци, и се събудих с вик.

– Ти си мъдър – каза Корунд, – и сънят ти със сигурност е правдив и е изпратен през порта от рог*. Явно предвещава велики събития и беда за краля и за Вещицландия.

– Не разкривай това на останалите – рече Гро, – защото никой не може да се бори със съдбата и да надделее, а това ще разбие сърцата им. Но ние трябва да сме готови за лош развой на събитията. Ако – да не дават боговете – двубоят тръгне на зло, нека никой от вас да не предприема нищо, без да се е посъветвал с мен. „Който няма брат, никой не му пази гърба“. Ще направим каквото трябва, но само заедно.

– Имаш думата ми – отвърна Корунд.

През това време от замъка излязоха множество хора и заеха места от двете страни на мястото на битката. Червения Фолиот седеше в колесницата си от по-лиран абанос, теглена от шест черни коня с развяващи се гриви и опашки; пред нея вървяха музиканти, гайдари и менестрели, демонстриращи майсторството си, а отзад – петдесет копиеносци с брони и масивни щитовете, прикриващи ги от главата до петите. Доспехите им бяха боядисани в червено, сякаш са окървавени. Червения Фолиот изглеждаше спокоен и царствен. Кожата му беше алена като главата на зелен кълвач. Имаше сребърна корона и алени одежди, украсени с черна козина.

Когато фолиотите се събраха, един от тях по команда на Червения Фолиот излезе напред и трикратно наду рог. В този момент от шатрите се появиха лордовете на Демонландия и техните войници: Джус, Голдри, Спитфайър и Брандох Даха, всичките в пълно бойно снаряжение, освен Голдри, който беше загърнат в наметало от златен плат с избродирани на него огромни червени сърца. От шатрите на Вещицландия на свой ред излязоха тамошните лордове и техните воители, и погледите, които размениха с демоните, не бяха много дружелюбни. В средата пристъпваше кралят, който, както и Голдри, беше загърнат в наметало от черна коприна, подшита с черна мечешка козина и украсена с рации от диаманти. Над смръщените му вежди лежеше короната на Вещицлан-

* Препратка към „Одисея“ на Омир. Според Пенелопа сънищата са два вида. Едните идват през порта от слонова кост и са измамни, другите идват през порта от рог и са правдиви.

дия, изработена във формата на отвратителен рак и толкова плътно инкрустирана със скъпоценни камъни, че беше невъзможно да се определи от какъв метал е направена. Гъстата му брада, оформена като лопата, беше черна и щръкнала, а косите – късо подстригани. Мустакът му беше обръснат, разкривайки презрително изкривена уста, а от мрака под надвисналите вежди проблясваха със зелена светлина очи, подобни на вълчи. Корунд крачеше вляво от краля; въпреки гигантското си телосложение, му отстъпваше по ръст. Отдясно вървеше Кориниус с разкошно наметало от небесносин плат над проблясващите доспехи. Той беше висок, решителен и млад, с приятна външност, наперена походка и дързък поглед, пълни устни и леко грубовати черти, а слънцето се отразяваше в гладко избръснатите му бузи.

Червения Фолиот нареди да надуят тръбите отново, изправи се в абаносовата си колесница и започна да чете условията на двубоя:

– О, Горайс XI, прославени кралю на Вещицландия, о, лорд Голдри Блушко, военачалник на армията на Демонландия, ето го договора между вас, скрепен с мощни клетви – на които аз, Червения Фолиот, съм пазител, – че ще се биете до три падания на земята при следните условия: ако крал Горайс победи, полага му се слава, а също и пълната свобода със силата на меча си да наложи властта си над планинската Демонландия; ако победа постигне Голдри Блушко, то демоните ще оставят вещиците на мира, а вещиците ще се откажат навеки от претенциите си към Демонландия. И ти, о, кралю, и ти, о, Голдри Блушко, сте еднакво обвързани от клетвата да се биете честно и да се подчините на решението на Червения Фолиот, когото избрахте за съдия. А аз се заклевам да отсъдя резултата от вашия двубой честно. Правилата забраняват да душите съперника си с ръце, да го хапете и да драскате плътта му, да бъркате в очите му, да го удряте с юмруци и да употребявате други нечестни прийоми срещу него, иначе сте свободни са се борите, както сметнете за нужно. И този, който бъде притиснат към земята с бедро или рамене, ще се смята за паднал.

Добре ли казах всичко и заклеваш ли се да спазваш тези условия? – попита накрая Червения Фолиот краля.

– Заклевам се – отвърна Горайс.

Червения Фолиот зададе същия въпрос и на противника му:

– Заклеваш ли се да спазваш тези условия, о, Голдри Блушко?

– Заклевам се – отговори Голдри.

Без повече думи кралят излезе на оградената площадка от своята страна, а Голдри Блушко от своята, двамата хвърлиха разкошните си наметала и останаха разсъблечени за двубоя. Околните мълчаливо и с възхищение гледаха мускулестите им тела, без да са в състояние да отдадат предпочитание на някого или да отгатнат кой ще победи. Кралят беше малко по-висок от Голдри и с малко по-дълги ръце. Но могъщата фигура на Голдри изглеждаше с идеалните си пропорции като фигурата на някой бог, и ако някой от тях беше по-широк в гърдите и в шията, това беше именно той.

Кралят се зае да се подиграва на Голдри:

– Метежно псе, крайно време е да направя демонстрация пред теб и пред тези фолиоти и демони, че съм твой крал и повелител не само по правото на

моята корона на Вещицландия, която ще сваля за малко, но и по правото на моята сила. Бъди сигурен, че няма да те пусна, без да отнема живота ти и да пратя безтелесната ти душа да хленчи в небитието. Ще взема черепа и гръбнака ти в моя дворец в Карсе като свидетелство за това, че съм победил в двубой стотния отличен борец, а ти не си най-слабият от тези, които съм убивал в подобни съревнования. И после, след като се наям, напия и повеселя в моя кралски дворец, ще изляза по море с армията си и ще се насоча към планинската Демонландия. И ще я превърна в табуретка за моите нозе, а останалите демони ще направя свои роби и роби на моите роби.

Но лорд Голдри Блушко само безгрижно се засмя и каза на Червения Фолиот:

– О, Червени Фолиоте, аз не съм дошъл тук, за да се състезавам с краля на Вещицландия по празни приказки, а за да си премеря силите с неговите, мускули против мускули.

* * *

Двамата застанаха един срещу друг, Червения Фолиот даде знак с ръка и чинелите с дрънчене обявиха началото на първия рунд.

Двамата борци веднага пристъпиха напред. Всеки пъхна дясната си ръка под мишницата на съперника си, а лявата положи върху рамото и застанаха така, всеки стискайки другия като в бронзови окови. Поклащаха се леко като огромни дървета по време на буря, а краката им се опираха в почвата като стволите на дъбове. Нито един от двамата не отстъпваше и нито един не можеше да направи хубав захват. Дълго време се поклащаха напред назад, дишайки тежко. И ето че Голдри, събрал сили, повдигна леко краля нагоре и се опита да го хвърли на земята. Но едва загубил опора, Горайс с всички сили се наклони напред, като бързо застопори петата си зад крака на Голдри малко над глезена, така че лордът се принуди да отпусне хватката си, а зрителите се зачудиха как успя да запази равновесие и да не падне по гръб. И ето че двамата се сграбчиха отново – с такава сила, че на гърбовете и раменете им се образуваха червени отоци. Внезапно кралят дръпна тялото си встрани, като се извъртя с лявата си страна към Голдри и закачи с крак крака му малко под мощния му прасец. После, като стисна лорда още по-здраво, се напъна, опитвайки се да го събори на земята и да се стовари върху него с цялата си тежест. Но Голдри така неистово се хвърли напред, без да отслабва хватката си, че на Горайс му се наложи да се окаже от замисъла и все така стискайки се един друг, двамата се стовариха на земята и полежаха там зашеметени толкова време, колкото трае броенето до десет.

Червения Фолиот обяви този рунд за равен и двамата съперници се върнаха при приятелите си, за да си поемат дъх и малко да отпочинат.

Докато си отдъхваха, иззад шатрите на Вещицландия изведнъж излетя един прилеп, направи обиколка около оградената площадка обратно на часовниковата стрелка и беззвучно се върна там, откъдето се беше появил. Лорд Гро видя това и сърцето му болезнено се сви. Той се обърна към Корунд и рече:

– Макар и вече да е късно, непременно трябва да опитам да уговоря краля да не се подлага повече на риск, за да не загуби всичко.

– Постъпи както искаш – отвърна Корунд. – Само че всичко ще бъде напразно.

Тогава Гро се приближи до краля и каза:

– Повелителю, откажете се от тази схватка. Този демон е по-висок и с по-мощно телосложение от тези, които сте побеждавали по-рано, освен това вие вече го победихте. Защото, както всички ние прекрасно видяхме, вие го хвърлихте на земята и Червения Фолиот несправедливо присъди равенство само защото Ваше Величество също падна на земята. Не предизвиквайте съдбата още веднъж. Победата в този двубой е ваша и ние, вашите слуги, чакаме вашия сигнал, за да нападнем тези демони и да ги избием всичките, а това няма да е трудно, защото ще ги заварим неподготвени. Що се отнася до фолиотите, те са мирен народ и са покорни като овце; ще си глътнат езиките от страх, когато накажем демоните с мечовете си. Така че отстъпете, о, кралю, с чест и достойнство, а после тръгнете към Демонландия и я покорете.

Кралят погледна кисело Гро и промърмори:

– Съветът ти е неприемлив и неуместен. Какво стои зад него?

– Имаше лоши поличби, о, кралю.

– Какви поличби? – попита Горайс.

– Няма да крия от вас, о, кралю и повелителю – отвърна Гро, – че докато спях, в най-тъмните часове ми се яви толкова страшен сън, че косите ми се изправиха и ме обзе ужас. В съня ми шатрата над леглото ми се разтвори в среднощния мрак, осеян с огнени знаци, и опашата звезда блуждаеше в безпризорната нощ. И видях, че покривът и стените на шатрата са покрити с кръв. И в съня ми проехтя глас като писък на кукумявка: „Вещицландия ще ти се изплъзне, о, кралю!“ И при тези думи целият свят беше обхванат от пламък, а аз се събудих с вик и плувнал в пот.

Кралят изгледа гневно Гро и възкликна:

– Заобиколен съм от двулични слуги, плетящи интриги като теб. Явно не е в твоите интереси да сложа край на тази история със собствените си ръце и заслепен от своята наглост и безразсъдство, идваш да ме плашиш с разкази за малки деца, умоляваш ме да се откажа от славата, за да можеш заедно с приятелчетата си да си завоюваш слава със силата на оръжието.

– Повелителю, не е така – отвърна Гро.

Но Горайс изобщо не искаше да го слуша.

– Струва ми се, че лоялните слуги търсят величие само във величието на техния крал, без да се опитват да добият собствена слава. Що се отнася до този демон, като казваш, че съм го победил, ти нагло лъжеш. В този рунд просто бяхме равни. Но сега вече знам със сигурност, че той няма да може да ми се противопостави, когато започна да се боря с пълната си сила. И вие скоро сами ще видите всичко: ще сломя този Голдри Блушко и ще пречупя крайниците му като стебла на ангелика. Що се отнася до теб, двулични приятелю, коварна лисицо, нечестен слуга, омръзна ми да търпя как се шляеш из замъка ми и се занимаваш с тъмните си дела, за които не знам нищо; ти не си от Вещицландия, ти си само чужденец, гоблински изгнаник, змия, която съм приютил в пазвата си, за да ми донесе гибел. Но на всичко това трябва да се сложи край. Когато се разправя с този Голдри Блушко, на спокойствие ще се заема и с теб.

Огорчен от гнева на краля, Гро се поклони и не проговори повече.

Рогът възвести началото на втория рунд и двамата отново излязоха на оградената площадка. Под звука на чинелите Горайс се нахвърли на Голдри като пантера и в устрема си едва не го избута от площадката. Но миг преди да се врежат в наблюдаващите битката демони, лордът отскочи наляво и се опита, както и преди, да вдигне краля над земята. Но кралят се извърна и се стовари върху него с цялата си огромна тежест, така че изглеждаше, че гръбнакът на Голдри ще се пречупи в смъртоносния му захват. В този момент лорд Блушко показа огромното си майсторство като борец, защото, макар и обездвижен от убийствения захват на Горайс, той само със силата на мускулите си люшна краля първо надясно, а после и наляво. Хватката на краля отслабна и само ловкостта и майсторството му го спасиха от болезнено падане. А Голдри не мисли дълго върху следващия си ход: с мълниеносна бързина отслаби хватката си, обърна се, опря гръб в корема на Горайс и с всички сили се отблъсна от земята. Всички свидетели на случващото се застинаха, очаквайки, че Голдри ще преметне краля през главата си. Но колкото и да се стараеше, той не успяваше да откъсне противника си от земята. Опитваше се отново и отново, но сякаш всеки път беше все по-далеч от целта, а кралят постоянно засилваше хватката си. Когато Голдри за четвърти път се опита да го вдигне и да го хвърли пред себе си, онзи го бутна напред, като му подложи крак, и лордът падна на четири крака. Горайс го хвана под мишниците си и се опита да склучи ръце зад врата на Голдри.

Тогава Корунд се обади:

– Демонът е победен. С този захват кралят е надделял над повече от шейсет велики борци. Той ще се бави само докато успее да склучи пръсти на врата на проклетия демон; после ще притиска главата му напред, докато вратът или гръдният му кош не се счупят.

– Според мен се забави твърде много – отвърна Гро.

Горайс все още се опитваше да склучи пръсти върху врата на лорда, дишайки шумно. Голдри Блушко се спаси от поражението само благодарение на здравите мускули на врата си и мощните си гърди. Застанал на четири крака, той не можеше да се измъкне от захвата на противника си или сам да го хване; но благодарение на дебелината на врата му и ширината на гръдния му кош, кралят, колкото и да се стараеше, не успяваше да го хване по-здраво.

Разбрал, че така само напразно изразходва силата си, Горайс каза:

– Ще те пусна и ще ти позволя да станеш на крака, и отново ще се сблъскаме лице в лице. Защото не ни подобава да се борим в прахта като кучета.

Изправиха се и известно време се бориха безмълвно. Скоро кралят отново опита хватка, която беше използвал в първия рунд, като рязко обърна дясната си страна към Голдри, закачи с крак крака му и едновременно с това го налегна с цялата си тежест. Когато лордът, както предния път, отчаяно се метна напред, Горайс, все още ядосан, че захватът му, който никога не го беше подвеждал, се е провалил, безмилостно вкара пръсти в ноздрите на Голдри и почна да рови грубо в нежната им вътрешност, така че лордът беше принуден да отскочи назад. Тогава кралят го блъсна с всички сили и се стовари върху него, щом Голдри падна зашеметен на земята.

И Червения Фолиот обяви Горайс за победител в този рунд.

Тогава кралят се обърна към вещиците, които шумно аплодираха победата му над Голдри, и каза на Гро:

– Както разправях: първо проверка, после разбиване, а накрая убиване.

Гро не отговори нищо, но при вида на кръвта върху ноктите и пръстите на лявата ръка на краля му стана тежко на душата и си помисли, че на Горайс трябва да му е било много трудно в този рунд, щом е прибягнал до такъв животински прием.

Но лорд Голдри Блушко, след като дойде на себе си и се окопоти от болезненото си падане, гневно се нахвърли върху Червения Фолиот:

– Този подлец ме победи с измама, приложи ми позорен прием – заби пръсти в носа ми!

При тези думи на Голдри синовете на Корунд зароптах и се заеха да крещят, че е нагъл лъжец и страхливец; същото крещяха и всички останали от Вещицландия. Но Голдри изкрещя с глас като бронзова тръба, така че да се чуе ясно дори през врявата на вещиците:

– О, Червени Фолиоте, отсъди честно, както се закле да постъпиш. Нека той покаже ноктите си, и ние да видим няма ли кръв по тях. Това падане е невалидно и из настоявам да започнем този рунд отново.

Лордовете на Демонландия също настояваха този рунд да се преиграе.

Сега Червения Фолиот започваше да разбира какво е станало и вече беше готов да обяви последния рунд за невалиден. Но все още се бавеше от страх пред крал Горайс, който го пронизваше със заплашителния поглед на василиск. И докато Червения Фолиот се колебаеше, нерешително вслушвайки се в гневните викове на вещиците и демоните и размишлявайки дали ще е по-безопасно да запази честта си, или да се подчини на Горайс, кралят каза нещо на Кориниус, който веднага се насочи към Червения и започна да му шепне в ухото.

– Внимавай решението ти да не бъде разколебано от заплахите на демоните – говореше той. – Ти правилно отсъди победата в този рунд на нашия крал и повелител, а всички приказки за бъркане в носа са само извинения и гнусни измислици на този Голдри Блушко, когото по всички правила тръшнаха на земята пред очите на всички ни и който сега, чувствайки, че е неспособен да се справи с краля, е решил да избегне поражението с измама и коварство. Ако смяташ да си затвориш очите за това и да тръгнеш против нашето свидетелство и обещанията си, дадени на краля, като безразсъдно се вслушаш в оплакванията на тези демони, помисли си за деветдесет и деветте велики борци, които кралят е победил в такива състезания, и за това, че този трябва да стане стотният. Помисли и за това, че Вещицландия е много по-близо по море до твоите острови, отколкото Демонландия. Няма да ти бъде лесно да устоиш против отмъстителните мечове на Вещицландия, ако въпреки собствената си клетва нечестно преминеш на страната на враговете ни в този спор.

Така говореше Кориниус и Червения Фолиот се уплаши. Той вярваше, че кралят наистина е направил това, в което Голдри го обвиняваше, но заради страха си от Горайс и заплахите на Кориниус не се осмели да изкаже мислите си и дълбоко объркан, даде заповед роговете да свирят началото на трети рунд.

И се случи така, че при звука на роговете прилепът отново излетя иззад шатрите на вещиците, обиколи заградената площадка обратно на часовниковата стрелка и се скри там, откъдето беше дошъл.

Когато лорд Голдри Блушко осъзна, че Червения Фолиот няма да обърне внимание на обвиненията му, той целият почервеня. В гнева си беше страховитата гледка, а очите му проблясваха като носещи гибел звезди. Застинал от ярост, лордът скърцаше със зъби и на устните му се появи пяна, която потече по брадичката му. Когато чинелите възвестиха началото на рунда, Голдри се хвърли към краля като полудял и ръмжейки, го сграбчи за китката и за рамото. И преди Горайс да успее да се помръдне, той се извъртя с гръб към него и с цялата сила на гнева си праметна краля през глава, пращайки го на земята като тежко копие. Кралят удари главата си в земята и костите на черепа и на гръбнака му изхрущяха, а от ушите и носа му бликна кръв. След това хвърляне гневът на Голдри премина и останал без сили, той замаяно напусна площадката. Джус и Спитфайър го подхванаха от двете страни и наметнаха на могъщите му рамене златното му наметало, общито с червени сърца.

В същото време вещиците гледаха ужасено как кралят им, хванат неподготвен, лежи на земята като купчина отломки, като повалено дърво. Червения Фолиот разтревожено слезе от абаносовата си колесница и забърза към мястото, където лежеше Горайс; там отидоха и зашеметените лордове на Вещицландия и Корунд повдигна краля със силните си ръце. Но Горайс беше безжизнен. Тогава синовете на Корунд направиха от копията си носилка, положиха краля върху нея, покриха го с кралската мантия от черна коприна, сложиха на главата му короната и го понесоха към шатрите. Останалите лордове на Вещицландия ги последваха.